

E L Džejms

PEDESET
NIJANSI
MRAČNIJE

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

E L James

FIFTY SHADES DARKER

Copyright © 2011, by Fifty Shades Ltd.

The author published an earlier serialized version of this story online with different characters as *Master of the Universe* under the pseudonym Snowqueen's Icedragon.

Translation Copyright © 2012 za srpsko izdanje, LAGUNA

Svi likovi i događaji prikazani u ovoj knjizi izmišljeni su i svaka sličnost sa stvarnim događajima i ljudima, živim ili mrtvim, sasvim je slučajna.

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Z. i Dž.

S bezuslovnom ljubavlju, zauvek

PROLOG

Vratio se. Mama spava ili je ponovo bolesna.

Sakrio sam se i sklupčao ispod kuhinjskog stola. Kroz prste vidim mamu. Spava na kauču. Ruka joj je na lepljivom zelenom tepihu. On nosi velike čizme s blistavom kopčom i stoji nad mamom. Viče.

Udara mamu opasačem. *Ustaj! Ustaj! Ti si jedna sjebana kučka! Ti si jedna sjebana kučka! Ti si jedna sjebana kučka! Ti si jedna sjebana kučka! Ti si jedna sjebana kučka!*

Mama jeca. *Prestani. Molim te, prestani.* Mama ne vrišti. Samo se sklupčala.

Zapušim uši prstima i zatvaram oči. Zvuci utihnuše.

Okrenuo se i vidim njegove čizme kako marširaju u kuhinju. I dalje drži opasač. Pokušava da me pronađe.

Saginje se i ceri. Gadno zaudara. Na cigarete i alkohol. *Tu si, govno malo.*

* * *

Probudio ga je jecaj od koga se ledi krv. *Gospode!* Obliven je znojem i srce mu mahnito lupa. *Šta bi, jebote?* Pridigao se i uhvatio za glavu. *Sranje. Vratili su se. Ja sam ispustio taj zvuk.* Duboko je udahnuo da se pribere, pokušavajući da iz uma i nozdrva izbaci vonj jeftinog burbona i ustajalog kamela.

PRVO POGLAVLJE

Preživela sam treći dan posle Kristijana, kao i prvi dan na poslu. To skretanje pažnje dobro mi je došlo. Vreme je proletelo u izmaglici novih lica, zadataka koje treba obaviti i gospodinu Džeku Hajdu. Gospodin Džek Hajd... osmehuje mi se, blistavih plavih očiju, dok se naginje nad mojim radnim stolom.

„Odlično obavljeno, Ana. Mislim da ćemo biti sjajan tim.“

Nekako sam uspeła da izvijem usne u nešto što podseća na osmeh.

„Krenula bih sad ako nemate ništa protiv“, promrmljala sam.

„Naravno, već je pola šest. Vidimo se sutra.“

„Laku noć, Džek.“

„Laku noć, Ana.“

Uzela sam tašnu, obukla jaknu i pošla prema vratima. Duboko sam udahnula kad sam izašla u predvečerje Sijetla. To mi ne može ispuniti prazninu u grudima, prazninu koja je tu od subote ujutru, bolni šuplji podsetnik na moj gubitak. Krenula sam prema autobuskoj stanici oborene glave, zureći u stopala i

razmišljajući o tome kako sam ostala bez svoje voljene Vande, moje stare bube... i bez audija.

Odmah sam potisnula tu misao. Ne. Ne razmišljaj o njemu. Naravno, mogu da priuštim sebi kola – lepa, nova kola. Mislim da mi je dao više novca nego što bi trebalo i ta pomisao mi ostavlja gorak ukus u ustima, ali odbacujem je i pokušavam da što više ispraznim um. Ne mogu da mislim o njemu. Neću ponovo da zaplačem – ne na ulici.

Stan je prazan. Nedostaje mi Kejt. Zamišljam je kako leži na plaži na Barbadosu i pijucka hladan koktel. Uključila sam televizor ravnog ekrana kako bi zvuk ispunio prazninu i pružio nešto iole slično društvu, ali niti slušam niti gledam. Sedim i tupo gledam u zid od opeka. Obamrla sam. Ne osećam ništa osim bola. Koliko dugo moram ovo da trpim?

Interfon me je prenuo iz patnji i srce mi je preskočilo. Ko bi mogao da bude? Pritisla sam dugme.

„Isporuka za gospođicu Stil“, javio se glas koji zvuči kao da mu je dosadno. Preplavilo me je razočaranje. Mlitavo sam sišla i zatekla mladića naslonjenog na vrata. Glasno je žvakao žvaku i držao dugačku kartonsku kutiju. Potpisala sam prijemnicu i odnela kutiju u stan. Ogromna je i iznenađujuće laka. U njoj je dvadesetak belih ruža s dugim drškama i kartica.

Čestitam na prvom danu na poslu.

Nadam se da je prošao kako treba.

Hvala na jedrilici. To je bilo veoma obzirno.

Ima počasno mesto na mom radnom stolu.

Kristijan

Zurim u otkucanu karticu dok mi se praznina širi u grudima. Nesumnjivo je njegova pomoćnica ovo poslala. Kristijan verovatno nema skoro nikakve veze s tim. Previše me boli da mislim o tome. Pogledala sam ruže – prelepe su i ne mogu da

se nateram da ih bacim u smeće. Poslušno sam otišla u kuhinju da pronađem vazu.

I TAKO SAM stvorila obrazac: buđenje, posao, plakanje, spavanje. Pa, pokušavam da spavam. Ne mogu mu pobeći ni u snovima. Proganjaju me sive usplamtele oči, njegov izgubljeni pogled, sjajna kosa. A muzika... toliko muzike – ne mogu podneti da je slušam. Pažljivo je izbegavam po svaku cenu. Stresam se čak i od reklamnih džinglova.

Nisam razgovarala ni sa kim, čak ni s majkom i Rejom. Trenutno nisam sposobna za dokono ćaskanje. Ne, ne želim da ćaskam. Postala sam izdvojeno ostrvo. Zemlja opustošena ratom na kojoj ništa ne raste, a horizonti su joj sumorni. Da, to sam ja. Mogu da razgovaram o bezličnim stvarima na poslu, ali to je sve. Ako budem pričala s mamom, znam da ću se slomiti još više – a u meni nije ostalo više ništa što već nije slomljeno.

TEŠKO MI JE da jedem. Do ručka u sredu uspela sam da popijem šolju jogurta i to je prvo što sam stavila u usta od petka. Živim na kafi s mlekom, koju sam odnedavno počela da pijem, i dijetalnoj koka-koli. Kofein me gura dalje, ali sam od njega nervozna.

Džek je počeo da obleće oko mene, uznemirava me ličnim pitanjima. Šta hoće? Učtiva sam, ali moram da ga držim na odstojanju.

Sela sam i počela da pregledam hrpu prepiske naslovljene na njega, zadovoljna što mogu da skrenem misli takvim prostim zadatkom. Čula sam da sam primila mejl i brzo pogledala od koga je.

Sranje. Mejl od Kristijana. *Ja, ne, ne ovde... ne na poslu.*

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Sutra

Datum: 8. jun 2011, 14.05

Primalac: Anastazija Stil

Draga Anastazija,

Oprosti što ti smetam na poslu. Nadam se da sve protiče kako treba. Jesi li dobila moje cveće?

Setio sam se da je sutra otvaranje izložbe tvog prijatelja, a siguran sam da nisi stigla da kupiš automobil. Udaljenost je prilična. Bio bih više nego srećan da te vodim – ako to želiš. Javi mi.

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Oči mi se ispuniše suzama. Brzo sam ustala od radnog stola i odjurila u kupatilo pa se sakrila u kabinu. Hoseova izložba. Zaboravila sam na nju, a obećala sam da ću doći. Sranje, Kristijan je u pravu; kako li ću da stignem tamo?

Uhvatila sam se za čelo. Zašto me Hose nije zvao? Kad bolje razmislim – zašto me niko nije zvao? Toliko sam bila odsutna da nisam ni primetila da mi mobilni ćuti.

Sranje! Baš sam budala! Još je podešen da preusmerava pozive na blekberi. Jebote. Kristijan je primao moje pozive – ukoliko nije bacio blekberi. Otkud mu moja imejl adresa?

On zna broj mojih cipela, te mu svakako nije bilo teško da sazna imejl adresu.

Mogu li ponovo da ga vidim? Mogu li to podneti? Želim li da ga vidim? Zažmurila sam i zbacila glavu kad su žalost i žudnja prostrujali kroz mene. Naravno da želim.

Možda – možda mogu da mu kažem da sam se predomislila... Ne, ne, ne. Ne mogu da budem s nekim ko uživa u tome da mi nanosi bol, s nekim ko me ne voli.

Mučne uspomene mi prolaze glavom – jedrenje, držanje za ruke, ljubljenje, kada, njegova nežnost, smisao za humor, mračni, zamišljeni, seksi pogled. Nedostaje mi. Prošlo je pet dana, pet dana agonije koji se čine kao večnost. Uspavljujem se plakanjem, žaleći što sam otišla, želeći da je drugačiji, želeći da budemo zajedno. Koliko će trajati ovaj strašni poražavajući osećaj? U čistilištu sam.

Obavila sam ruke oko sebe, čvrsto se zagrlila. Nedostaje mi. Zaista mi nedostaje... Volim ga. Jednostavno je.

Anastazija Stil, na poslu si! Moram da budem jaka, ali želim da odem na Hoseovu izložbu, a mazohista duboko u meni želi da vidi Kristijana. Duboko sam udahnula i vratila se za radni sto.

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Sutra

Datum: 8. jun 2011, 14.25

Primalac: Kristijan Grej

Ćao, Kristijane.

Hvala na cveću, prelepo je.

Da, vožnja bi bila dobrodošla.

Hvala.

Anastazija Stil

Pomoćnica urednika Džeka Hajda, SIP

Pogledala sam mobilni i videla da je i dalje podešen da preusmerava pozive na blekberi. Džek je na sastanku te sam brzo pozvala Hosea.

„Ćao, Hose. Ana je.“

„Ćao, otuđena.“ Glas mu je toliko topao i srdačan da me umalo nije ponovo rasplakao.

„Ne mogu dugo da pričam. U koliko sati sutra treba da dođem na izložbu?“

„Ipak dolaziš?“ Zvuči uzbuđeno.

„Naravno.“ Prvi put sam se osmehnula od srca kad sam zamislila njegov široki kez.

„U pola osam.“

„Vidimo se onda. Čao, Hose.“

„Čao, Ana.“

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Sutra

Datum: 8. jun 2011, 14.27

Primalac: Anastazija Stil

Draga Anastazija,
Kad da te pokupim?

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Sutra

Datum: 8. jun 2011, 14.32

Primalac: Kristijan Grej

Otvaranje Hoseove izložbe počinje u pola osam. Koje vreme predlažeš?

Anastazija Stil

Pomoćnica urednika Džeka Hajda, SIP

Šalje: Kristijan Grej
Predmet: Sutra
Datum: 8. jun 2011, 14.34
Primalac: Anastazija Stil

Draga Anastazija,
Portland je prilično daleko. Pokupiću te u 17.45.
Radujem se što ću te videti.

Kristijan Grej
Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Šalje: Anastazija Stil
Predmet: Sutra
Datum: 8. jun 2011, 14.38
Primalac: Kristijan Grej

Vidimo se onda.

Anastazija Stil
Pomoćnica urednika Džeka Hajda, SIP

Ajoj! Videću Kristijana. Prvi put posle pet dana, malo sam se oraspoložila i dozvolila sebi da se zapitam kako je on.

Jesam li mu nedostajala? Verovatno ne onoliko koliko je on meni nedostajao. Je li našao drugu potčinjenu? Ta pomisao je toliko bolna da sam je odmah odbacila. Pogledala sam hrpu prepiske koju moram da razvrstam za Džeka i ponovo pokušala da potisnem Kristijana iz glave.

Te noći sam se prevrtala i obrtala u krevetu dok sam pokušavala da zaspim. Prvi put posle više dana nisam zaspala uplakana.

Pred očima vidim Kristijanov pogled kad sam ga ostavila. Proganja me njegov namučeni izraz. Sećam se da nije hteo

da odem, što je čudno. Zašto bih ostala kad smo stigli do mrtve tačke? Oboje smo obigravali na granici svojih problema – mog straha od kažnjavanja, njegovog straha od... čega? Ljubavi?

Okrenula sam se na bok i zagrlila jastuk, ispunjena poražavajućom tugom. On misli da ne zaslužuje da bude voljen. Zašto se tako oseća? Ima li to veze s njegovim detinjstvom? S njegovom biološkom majkom, narkomankom i kurvom? Te misli su me mučile do ranih jutarnjih sati kad sam napokon utonula u isprekidan, iscrpljen san.

DAN SE RAZVLAČI i razvlači. Džek mi posvećuje neuobičajenu pažnju. Pretpostavljam da to ima veze s Kejtinom haljinom boje šljive i crnim čizmama s visokom potpeticom koje sam ukrala iz njenog ormana, ali ne obazirem se na to. Odlučujem da kupim neku odeću od prve plate. Haljina mi je šira nego ranije, ali pravim se da ne primećujem.

Napokon je pola šest. Uzela sam jaknu i tašnu, pokušavajući da smirim živce. *Videću ga!*

„Imate li sastanak večeras?“, pitao je Džek dok je prolazio pored mog stola na putu prema vratima.

„Da. Ne. Ne pravi.“

Podigao je obrvu, očigledno zainteresovan. „S dečkom?“

Pocrvenela sam. „Ne, s prijateljem. Bivšim dečkom.“

„Mogli bismo sutra da odemo na piće posle radnog vremena. Bili ste sjajni ove nedelje. Trebalo bi da proslavimo.“ Osmehnuo se i nepoznato, zbunjujuće osećanje preletelo mu je licem, uznemirivši me.

Gurnuo je ruke u džepove i otišao do dvokrilnih vrata. Namrštila sam se njegovim leđima dok je odlazio. Je li pametno izaći na piće sa šefom?

Odmahnula sam glavom. Prvo moram da prebrodim veće s Kristijanom Grejom. Kako li ću uspeti u tome? Požurila sam u toalet da se doteram u poslednjem trenutku.

Dugo i napregnuto sam zurila u svoj odraz u velikom ogledalu na zidu. Kao i uvek, bleđa sam, s podočnjacima ispod prekrupnih očiju. Izgledam ispijeno, progonjeno. Volela bih da umem da se šminkam. Stavila sam malo maskare i ajlajnera pa se uštinula za obraze ne bi li dobili malo boje. Dotala sam kosu da mi lepo pada niz leđa i duboko uzdahnula. Moraće da prođe.

Nervozno sam pošla predvorjem. Osmehnula sam se i mahнула Kler za prijemnicom. Mislim da bih mogla da se sprijateljim s njom. Džek je pričao s Elizabet dok sam išla prema vratima. Široko se osmehnuo i požurio da mi ih otvori.

„Posle vas, Ana“, promrmljao je.

„Hvala.“ Postiđeno sam se osmehnula.

Tejlor je čekao na trotoaru. Otvorio je zadnja vrata. Kolebljivo sam pogledala Džeka, koji je izašao za mnom. On se obeshrabreno zagledao u audijev džip.

Okrenula sam se i sela na zadnje sedište. I eto ga – Kristijan Grej – u sivom odelu bez kravate i beloj košulji s raskopčanim okovratnikom. Sive oči mu sijaju.

Usta su mi se osušila. Izgleda divno, ali mi se mršti. *Zašto?*

„Kad si poslednji put jela?“, brečnuo se kad je Tejlor zatvorio moja vrata.

Sranje. „Zdravo, Kristijane. Da, i meni je drago što te vidim.“

„Ne želim sad da slušam tvoju lajavost. Odgovori mi.“ Oči mu sevnuše.

Jebote. „Ovaj... popila sam jogurt za ručak. O, pojela sam i bananu.“

„Kad si poslednji put pojela pravi obrok?“, upita jetko.

Tejlor je seo na vozačevo mesto, upalio motor i uključio se u saobraćaj.

Podigla sam glavu i videla kako mi Džek maše, mada mi nije jasno kako me vidi kroz zatamnjeno staklo. Odmahnula sam.

„Ko je to?“, bregnu se Kristijan.

„Moj šef.“ Pogledala sam lepog muškarca pored sebe. Skupio je usne u tanku crtu.

„Pa? Tvoj poslednji obrok?“

„Kristijane, to te se zaista ne tiče“, promrmljala sam, osećajući se neuobičajeno hrabro.

„Tiče me se sve što radiš. Odgovori mi.“

Ne tiče te se. Uzrujano sam zajaukala i prevrnula očima, a Kristijan je zaškiljio. Prvi put posle mnogo vremena došlo mi je da se nasmejem. Pokušavam da potisnem kikot koji preti da izbije. Kristijanovo lice je smekšalo dok sam se trudila da ostanem ozbiljna i nagoveštaj osmeha poljubio mu je divno izvajane usne.

„Pa?“ upita mekšim glasom.

„Makarone sa školjkama prošlog petka“, prošaputala sam.

Zažmurio je kad mu je gnev, a možda i kajanje, prešlo licem. „Vidim“, rekao je bezizražajnim glasom. „Izgledaš kao da si otad smršala bar dva kilograma, možda i više. Molim te, jedi, Anastazija“, ukorio me je.

Zagledala sam se u isprepletene prste na krilu. Zašto se uvek pored njega osećam kao nevaljalo dete?

Pomerio se i okrenuo prema meni. „Kako si?“, pitao je blago.

Pa, posrano, iskreno... Progutala sam knedlu. „Slagala bih ako bih rekla da sam dobro.“

Oštro je udahnuo. „I ja“, promrmljao je i uhvatio me za ruku. „Nedostaješ mi“, dodao je.

Jao, ne. Koža uz kožu.

„Kristijane, ja...“

„Ana, molim te. Moramo da razgovaramo.“

Zaplakaću. Ne. „Kristijane, ja... molim te... toliko sam plakala“, prošaputala sam, pokušavajući da obuzdam osećanja.

„O, malena, ne.“ Povukao mi je ruku i pre nego što sam shvatila šta se dešava, našla sam mu se u krilu. Ruke su mu oko mene, a nos mu je u mojoj kosi. „Toliko si mi nedostajala, Anastazija“, prošaputao je.

Želim da se oslobodim iz njegovog zagrljaja, da održim neku razdaljinu, ali obavio je ruke oko mene. Privija me na grudi. Topim se. O, želim da budem tu.

Naslonila sam glavu na njega. Nепrestano mi ljubi kosu. Ovo je dom. Miriše na laneno platno, omekšivač rublja, kupku i moj omiljeni miris – Kristijana. Načas sam dozvolila sebi da poverujem u obmanu da će sve biti u redu i to mi je umirilo opustošenu dušu.

Nekoliko trenutaka kasnije, Tejlor se zaustavio iako smo još u gradu.

„Dodi“, reče Kristijan i pomeri me iz krila, „stigli smo.“
Molim?

„Sletište za helikoptere je na vrhu ove zgrade.“ Pogledao je prema njoj.

Naravno. Čarli Tango. Tejlor je otvorio vrata i izašla sam. Uputio mi je topao, srdačan osmeh zbog koga sam se osetila bezbedno. Uzvratila sam.

„Trebalo bi da vam vratim maramicu.“

„Zadržite je, gospođice Stil, uz moje najlepše želje.“

Pocrvenela sam kad je Kristijan obišao kola i uhvatio me za ruku. Ispitivački je pogledao Tejlora, koji mu je bezbojno uzvratio pogled, ne otkrivajući ništa.

„Devet?“, upita ga Kristijan.

„Da, gospodine.“

Kristijan je klimnuo glavom pa se okrenuo i poveo me kroz dvokrilna vrata u veličanstveno predvorje. Uživam u dodiru njegove ruke i dugih, veštih prstiju oko svojih. Poznata privlačnost je tu – vuče me, kao Ikara svom suncu. Već sam izgorela, ali sam ipak tu.

Stigli smo do liftova i pritisnuo je dugme za pozivanje. Pogledala sam i videla da ima onaj tajanstveni poluosmeh. Kad su se vrata otvorila, pustio mi je ruku i pogurao me unutra.

Vrata su se zatvorila i odvažila sam se da ga ponovo pogledam. Uzvratio mi je pogled i u vazduhu između nas stvorilo se ono naelektrisanje. Opipljivo je. Gotovo da mogu da ga okusim kako pulsira među nama, vuče nas jedno prema drugome.

„Au“, zajaukala sam dok sam kratko uživala u toj nagonskoj, primalnoj privlačnosti.

„I ja je osećam“, rekao je, napetih polusklopljenih očiju.

Mračna i ubojita želja mi se skuplja u preponama. Uhvatio me je za ruku i palcem mi prešao po zglobovima. Svi mišići duboko u meni su se slasno stegli.

Kako i dalje može to da mi radi?

„Molim te, ne grickaj usnu, Anastazija“, prošaputao je.

Pogledala sam ga, pustivši usnu. Želim ga. Ovde, sad, u liftu. Kako da ga ne želim?

„Znaš kako to deluje na mene“, promrmljao je.

O, i dalje utičem na njega. Moja unutrašnja boginja trgla se iz petodnevnog durenja.

Vrata su se naglo otvorila i razbila čaroliju. Našli smo se na krovu. Vetrovito je i hladno mi je uprkos crnom blejzeru. Kristijan me je obgrlio jednom rukom i privukao sebi. Požurili smo do Čarlija Tanga na sredini sletišta. Elise mu se polako okreću.

Iz helikoptera je iskočio visok, plav čovek kockaste vilice u tamnom odelu, povio se i potrčao prema nama. Rukovao se s Kristijanom pa povikao da nadjača buku elisa.

„Spremna je za polazak, gospodine. U vašim je rukama!“

„Jeste li sve proverili?“

„Da, gospodine.“

„Doći ćete po nju oko pola devet?“

„Da, gospodine.“

„Tejlor vas čeka ispred.“

„Hvala, gospodine Greje. Prijatan let do Portlanda. Gospodo.“
Salutirao mi je. Ne puštajući mi ruku, Kristijan je klimnuo glavom, nagnuo se i poveo me prema vratima helikoptera.

Kad smo ušli, namestio mi je pojas, čvrsto stegavši remenje. Značčki me je pogledao i uputio mi onaj tajanstveni osmeh.

„To će te držati na mestu“, promrmljao je. „Moram priznati da mi se sviđa ovaj pojas na tebi. Ne diraj ništa.“

Jako sam pocrvenela, a on mi je prešao kažiprstom po obrazu pre nego što mi je pružio slušalice. *Volela bih i ja tebe da dodirnem, ali ne daš mi.* Namrštila sam se. Uostalom, toliko je zategao remenje da jedva mogu da se pomerim.

Smestio se i vezao pa se posvetio proverama pred poletanje. Tako je sposoban. Veoma je primamljivo. Stavio je slušalice, pritisnuo prekidač i elise su ubrzale, zaglušujuće glasno.

Okrenuo se da me pogleda. „Spreмна, malena?“ Glas mu je odjeknuo kroz slušalice.

„Da.“

Osmehnuo se onim dečaćkim kežom. Au – tako ga dugo nisam videla.

„Toranj Sijetl-Tahoma, ovde Čarli Tango Golf Golf Eho Hotel, spreman za poletanje za Portland preko portlandskog aerodroma. Molim vas, potvrdite, odjava.“

Obezglavljen, glas kontrolora saobraćaja odgovorio je s uputstvima.

„Primljeno, toranj. Čarli Tango, potvrđeno. Odjava.“ Kristijan je pritisnuo dva prekidača, uhvatio polugu i helikopter se polako i glatko podigao u večernje nebo.

Sijetl i moj stomak tonu ispod nas. Ima toliko toga da se vidi.

„Jurili smo zoru, Anastazija. Sad ćemo sumrak“, dopro mu je glas kroz slušalice. Okrenula sam se i iznenađeno ga pogledala.

Šta to znači? Kako može da govori tako romantične reči? Osmehnuo se i nehotice sam mu uzvratila stidljivim osmejkom.

„Pored večernjeg sunca, ovog puta ima više toga da se vidi“, rekao je.

Bio je mrak prošli put kad smo leteli u Sijetl, ali večeras je pogled veličanstven, doslovno kao iz drugog sveta. Nalazimo se među najvišim zgradama i sve se više penjemo.

„Eskala je tamo.“ Pokazao je prema zgradi. „Tamo je Boing, a možeš da vidiš i *Spejs nidl*.“

Nakrivila sam glavu. „Nisam nikad bila.“

„Odvešću te, možemo da večeramo tamo.“

„Kristijane, raskinuli smo.“

„Znam. Ali ipak mogu da te odvedem tamo na večeru.“
Prostrelio me je pogledom.

Odmahnula sam glavom i odlučila da ga ne ljutim. „Veoma je lepo ovde gore, hvala ti.“

„Zadivljujuće je, zar ne?“

„Zadivljujuće je što to možeš.“

„Laskaš mi, gospođice Stil? Ali ja sam čovek s brojnim talentima.“

„Potpuno sam svesna toga, gospodine Greje.“

Okrenuo se i podsmehnuo se. Prvi put za pet dana pomalo sam se opustila. Možda ovo neće biti tako teško.

„Kako ti je na novom poslu?“

„Dobro, hvala. Zanimljivo.“

„Kakav ti je šef?“

„O, dobar je.“ Kako da kažem Kristijanu da mi je neprijatno pored Džeka? Pogledao me je.

„Šta je bilo?“, upita me.

„Ništa, osim onoga što je očigledno.“

„Očigledno?“

„O, Kristijane, nekad si tako tupoglav.“

„Tupoglav? Ja? Ne sviđa mi se tvoj ton, gospođice Stil.“

„Pa, šta tu mogu.“

Usne mu se izviše u osmeh. „Nedostajao mi je tvoj lajavi jezik, Anastazija.“

Oštro sam udahnula i poželela da uzviknem: *Nedostajao si mi – ceo – a ne samo tvoj jezik!* Ali ćutala sam i zurila kroz stakleni vetrobran kao kroz akvarijum dok smo leteli na jug. Smrkava se s desne strane, sunce je nisko na horizontu – veliko, usplamtelo jarkonarandžasto – a ja sam ponovo Ikar koji leti preblizu.

SUMRAK NAS PRATI od Sijetla. Nebo je preplavljeno bojama opala, akvamarina i ružičastom, spojenim bez šavova kako samo majka priroda ume. Vedro je i sveže, a svetla Portlanda svetlucaju i žmirkaju u znak dobrodošlice dok Kristijan spušta helikopter na sletišta. Nalazimo se na vrhu neobične smeđe zgrade od opeke u Portlandu, odakle smo otišli pre manje od tri nedelje.

To je veoma malo vremena. Ali imam osećaj kao da poznajem Kristijana celog života. Isključio je motor, pritisnuo razne prekidače kako bi se elise umirile i napokon sam čula samo svoje disanje u slušalicama. Hmmm. To me je nakratko podsetilo na iskustvo s Tomasom Talisom. Prebledela sam. Ne želim sad da razmišljam o tome.

Kristijan je odvezao pojas pa se nagnuo da i mene oslobodi.

„Prijatan let, gospođice Stil?“, pitao je blago, svetlucavih očiju.

„Da, hvala, gospodine Greje“, odgovorila sam učtivo.

„Pa, hajde da vidimo fotografije tog momka.“ Pružio mi je ruku. Prihvatila sam je i izašla iz helikoptera.

Prišao nam je sedi, bradati čovek koji se široko osmehivao. Prepoznala sam ga. To je starac koji je bio tu i poslednji put.

„Džo.“ Kristijan se osmehnulo i pustio mi ruku kako bi se srdačno rukovao s njim.

„Čuvajte je za Stivena. On će doći oko osam-devet.“

„Hoću, gospodine Greje. Gospođo“, pozdravio me je i klimnuo glavom. „Kola vas čekaju dole, gospodine. O, lift ne radi, moraćete stepenicama.“

„Hvala, Džo.“

Kristijan me je uhvatio za ruku i pošli smo prema stepenicama za hitne slučajeve.

„Dobro je po tebe što ima samo dva sprata zbog tih potpetica“, promrmljao je s neodobravanjem.

Ma nemoj.

„Zar ti se ne sviđaju čizme?“

„Mnogo mi se sviđaju, Anastazija.“ Oči su mu potamnele i pomislila sam da će reći još nešto, ali zaustavio se. „Dođi. Ići ćemo polako. Neću da padneš i skršiš vrat.“

SEDIMO U TIŠINI dok nas vozač vozi do galerije. Moja zebnja se vratila punom snagom i shvatila sam da je vreme provedeno u helikopteru bilo privremen predah od nevolja. Kristijan je tih i zamišljen... čak zabrinut; naše vedro raspoloženje se raspršilo. Želim da kažem toliko toga, ali vožnja je prekratka. Kristijan setno zuri kroz prozor.

„Hose mi je samo prijatelj“, promrmljala sam.

Kristijan se okrenuo i zagledao u mene, mračnog i obazrivog pogleda, ne odajući ništa. Njegove usne – o, nepozvano mi skreću pažnju. Sećam ih se na sebi – svugde. Telo mi se zagrejalo. Pomerio se na sedištu i namrštio.

„Te prelepe oči izgledaju preveliko na tvom licu, Anastazija. Molim te, reci mi da ćeš jesti.“

„Da, Kristijane, ješću“, odgovorila sam mehanički, otrcano.

„Stvarno to mislim.“

„Ma nije valjda?“ Ne mogu da izbacim omalovažavanje iz glasa. Zaboga, kako je drzak – zbog njega poslednjih dana

prolazim kroz pakao. Ne, to nije tačno. Sama sam gurnula sebe u pakao. Ne. On je. Zbunjeno sam odmahнула glavom.

„Ne želim da se raspravljam s tobom, Anastazija. Želim te natrag i želim da budeš zdrava.“

„Ali ništa se nije promenilo.“ *I dalje si pedeset nijansi.*

„Hajde da o tome razgovaramo u povratku. Stigli smo.“

Automobil se zaustavio ispred galerije. Kristijan je izašao. Ostala sam bez teksta. Otvorio mi je vrata i pošla sam napolje.

„Zašto si to uradio?“, pitala sam glasnije nego što sam očekivala.

„Šta?“, zbunio se.

„Kažeš tako nešto i onda prekineš.“

„Anastazija, stigli smo. Tamo gde želiš da budeš. Hajde da to uradimo pa ćemo razgovarati. A pogotovo ne želim scenu na ulici.“

Osvrnula sam se. U pravu je. Na javnom smo mestu. Skupila sam usne dok me je streljao pogledom.

„U redu“, promrmljala sam nadureno. Uhvatio me je za ruku i uveo u zgradu.

Nalazimo se u preuređenom skladištu – zidovi od opeke, tamni parket, bele tavanice i cevi ofarbane u belo. Prostrano je i savremeno, nekoliko posetilaca šeta okolo, pijucka vino i divi se Hoseovim radovima. Moje crne misli su se načas raspršile kad sam shvatila da je Hose ispunio svoj san. *Bravo, Hose!*

„Dobro veče. Dobro došli na izložbu Hosea Rodrigeza“, pozdravila nas je mlada žena odevena u crno, veoma kratke smeđe kose, s jarkocrvenim ružem za usne i velikim alkama u ušima. Brzo je prešla pogledom po meni pa ga zadržala na Kristijanu duže nego što je potrebno pre nego što mi se ponovo okrenula i zatreptala, crveneći.

Nabrala sam čelo. *On je moj* – ili je bio moj. Dajem sve od sebe da joj se ne namrštim. Ponovo je zatreptala.

„O, to si ti, Ana. Želimo tvoje mišljenje o svemu ovome.“ Osmehnula mi se dok mi je pružala katalog pa me uputila prema stolu s pićem i grickalicama.

„Poznaješ li je?“ Kristijan se namrštio.

Odmahnula sam glavom jednako zbunjena.

Smeteno je slegnuo ramenima. „Šta ćeš da popiješ?“

„Čašu belog vina, hvala.“

Naborao je čelo, ali zadržao je jezik za zubima i otišao po posluženje.

„Ana!“

Hose se progurao kroz skupinu ljudi.

Bokte! Nosi odelo. Lepo izgleda i osmehuje se od uva do uva. Čvrsto me je zagrlio. Dala sam sve od sebe da ne briznem u plač. Moj prijatelj, on mi je jedini prijatelj kad Kejt nije tu. Suze mi se skupljaju u očima.

„Ana, tako mi je drago što si došla“, prošaputao mi je na uvo. Naglo me je odmakao od sebe i zagledao se u mene.

„Šta je?“

„Hej, jesi li dobro? Izgledaš, pa, čudno. *Dios mio*, jesi li smršala?“

Zatreptala sam da potisnem suze – *ne i on*. „Hose, dobro sam. Samo sam srećna što te vidim. Čestitam na izložbi.“ Glas mi je zadrhtao kad sam videla kako mu je poznato lice izbrazdala briga, ali moram da se smirim.

„Kako si došla?“

„Kristijan me je doveo“, odgovorila sam, odjednom zabrinuta.

„O.“ Lice mu je klonulo i pustio me je. „Gde je on?“ Lice mu se smrklo.

„Eno ga tamo, otišao je po piće.“ Klimnula sam glavom u njegovom pravcu i primetila da učtivo ćaska s nekim dok čeka u redu. Podigao je glavu i pogledi su nam se sreli. Paralisana sam dok zurim u tog nemoguće lepog muškarca koji me posmatra s nekim nedokučivim osećanjem. Oči su mu usplamtele i prljile

moje. Nekoliko trenutaka smo bili izgubljeni dok smo zurili jedno u drugo.

Au... Taj lepi čovek me želi natrag i duboko u sebi osećam kako se radost širi poput ladoleža u zoru.

„Ana!“ Hose mi je skrenuo pažnju i vratila sam se u sadašnjicu. „Mnogo mi je drago što si došla. Slušaj, trebalo bi da te upozorim...“

Odjednom ga je prekinula Gospođica veoma kratka kosa i crveni ruž za usne. „Hose, došla je novinarka iz *Portland princa*. Dođi.“ Učtivo mi se osmehnula.

„Nije li to kul? Slava.“ Široko se osmehnuo i nehotice sam uzvratila – tako je srećan. „Vidimo se kasnije, Ana.“ Poljubio me je u obraz pa prišao mladoj devojci koja je stajala pored visokog, vitkog fotografa.

Hoseove fotografije su svugde, a neke su razvijene na velikim platnima. Jednobojne ili u boji. Mnogi pejzaži odišu nezemaljskom lepotom. Na jednoj blizu jezera u Vankuveru rano je veče i ružičasti oblaci odraženi su na mirnoj površini vode. Nakratko su me poneli spokoj i mir. Neverovatno je.

Kristijan mi se pridružio i dodao mi čašu belog vina.

„Ispunjava li očekivanja?“ Glas mi zvuči normalnije.

Ispitivački me je pogledao.

„Vino.“

„Ne. Retko je dobro na ovakvim događajima. Momak je prilično nadaren, zar ne?“ Kristijan se zadivio fotografijom jezera.

„Šta misliš zašto sam ga zamolila da slika tvoj portret?“ Ponos u mom glasu je primetan. Ravnodušno je prešao pogledom s fotografije na mene.

„Kristijan Grej?“ Prišao mu je fotograf iz *Portland princa*. „Može li jedna fotografija, gospodine?“

„Naravno.“ Kristijan je prestao da se mršti. Odmakla sam se, ali uhvatio me je za ruku i privukao sebi. Fotograf nas je pogledao i nije mogao da sakrije iznenađenje.

„Hvala, gospodine Greje.“ Napravio je nekoliko snimaka. „Gospođice...?“

„Ana Stil“, odgovorila sam.

„Hvala, gospođice Stil.“ Žurno se udaljio.

„Tražila sam tvoje fotografije s devojkama na internetu. Nema nijedne. Zato je Kejt mislila da si homoseksualac.“

Usne mu se izviše u osmeh. „To objašnjava tvoje nedolično pitanje. Ne, ne izlazim s devojkama, Anastazija – samo s tobom. Ali znaš to.“ Glas mu je tih i iskren.

„Dakle, nikad nisi izvodio svoje...“, uzrujano sam se osvrnula da proverim da niko ne može da nas čuje, „potčinjene?“

„Ponekad. Ali ne na sastanke. U kupovinu, znaš.“ Slegnuo je ramenima, ne skidajući pogled s mog.

O, viđao ih je samo u igraonici – njegovoj Crvenoj sobi bola i u stanu. Ne znam šta da mislim o tome.

„Samo s tobom, Anastazija“, prošaputao je.

Pocrvenela sam i zagledala se u prste. Stalo mu je do mene, na njegov način.

„Izgleda da tvom prijatelju više leže pejzaži nego portreti. Hajde da pogledamo.“ Prihvatila sam njegovu ispruženu ruku.

Prošli smo pored još nekoliko odštampanih fotografija. Nekoliko ljudi mi je klimnulo glavom i široko se osmehnulo kao da me poznaju. Mora da je to zato što sam s Kristijanom, ali jedan mlad čovek otvoreno bulji. *Čudno.*

Zamakli smo za ugao i tad sam shvatila zašto me čudno gledaju. Na naspramnom zidu je sedam velikih portreta – mojih portreta.

Tupo zurim u njih, zapanjena. Krv mi se povukla iz lica. Ja: napućena, nasmejana, namrštena, ozbiljna, vesela. Sve izbliza, sve crno-bele.

Sranje! Sećam se kako se Hose igrao aparatom u nekoliko navrata kad je bio u poseti ili kad sam mu glumila vozača i

pomoćnika. Pravio je obične snimke, ili sam bar tako mislila. Ne ove nasrtljive iskrene snimke.

Kristijan opčinjeno zuri u jednu fotografiju za drugom.

„Izgleda da nisam jedini“, promrmljao je tajanstveno, usana skupljenih u tanku crtu.

Čini mi se da je ljut.

„Izvini me na trenutak“, rekao je i načas me prikovao svetlim očima. Uputio se prema prijemnom stolu.

Šta sad nije u redu? Opčinjeno posmatram kako uzbuđeno razgovara s Gospođicom s veoma kratkom kosom i crvenim ružem za usne. Izvadio je novčanik pa kreditnu karticu.

Sranje. Mora da je kupio jedan.

„Ćao. Ti si muza. Ove fotografije su sjajne.“ Trgao me je jedan mladić s grivom svetloplave kose. Osetila sam ruku na laktu. Kristijan se vratio.

„Ti si srećan čovek“, rekao je plavušan Kristijanu, koji ga je hladno pogledao.

„Jesam“, promrmljao je preteći i povukao me u stranu.

„Jesi li kupio jednu od ovih?“

„Jednu?“, otpuhnuo je, ne skidajući pogled s njih.

„Kupio si više od jedne?“

Prevrnuo je očima. „Kupio sam sve, Anastazija. Ne želim da neki neznanac balavi nad tobom u privatnosti svoje kuće.“

Prvi nagon mi je da se nasmejem. „Više bi voleo da ti to radiš?“, narugala sam se.

Prostrelio me je pogledom. Čini mi se da ga je moja drskost izbacila iz ravnoteže, ali pokušava da sakrije kako je razgaljen.

„Iskreno, da.“

„Perverznjaku“, oblikovala sam reč usnama i ujela se za donju usnu da se ne bih osmehnula.

Zinuo je. Sad je već očigledno da se zabavlja. Zamišljeno je pogladio bradu.

„Ne mogu da osporim takvu procenu, Anastazija.“ Odmahnuo je glavom i pogled mu je smekšao.

„Još bih raspravljala o tome s tobom, ali potpisala sam UPP.“

Uzdahnula je, piljeći u mene, a pogled mu je potamneo. „Šta bih voleo da radim s tim tvojim lajavim ustima“, promrsio je.

Oštro sam udahnula, znajući dobro na šta misli. „Veoma si nepristojan.“ Uspela sam da zvučim zaprepašćeno. Zar ne zna za granicu?

Razgaljeno se podsmehnuo pa se namrštio.

„Izgledaš veoma opušteno na tim fotografijama, Anastazija. Ne viđam te često takvu.“

Molim? Opa! Promena teme – zaključak koji nema veze s prethodnim – od šaljive do ozbiljne.

Pocrvenela sam i zagledala se u prste. Podigao mi je glavu i oštro sam udahnula od njegovog dodira.

„Želim da budeš opuštena sa mnom“, prošaputao je. Svi tragovi veselja su nestali.

Duboko u meni ponovo se uskomešala radost. *Ali kako je to moguće?* Imamo probleme.

„Moraš prestati da me plašiš ako to želiš“, odbrusila sam.

„Moraš naučiti da komuniciraš i govoriš mi kako se osećaš“, odsekao je, usplamtelih očiju.

Duboko sam udahnula. „Kristijane, želeo si me kao potčinjenu. U tome leži nevolja. Nalazi se u definiciji reči potčinjen – jednom si mi je poslao mejlom.“ Zastala sam, pokušavajući da se setim kako je sročio. „Mislim da su sinonimi bili, citiram 'podređen, pokoran, prilagodljiv, popustljiv, povodljiv, podložan, pasivan, pomirljiv, strpljiv'. Nisam smela da te pogledam. Ni da progovaram dok mi ne dozvoliš. Šta si očekivao?“, prosiktala sam.

Sve više se mrštio kako sam govorila.

„Veoma je zbunjujuće biti s tobom. Ne želiš da ti prkosim, ali ti se sviđaju moja 'lajava usta'. Želiš poslušnost, osim kad je

ne želiš kako bi mogao da me kazniš. Prosto ne znam na čemu sam s tobom.“

Zaškiljio je. „Odlično zapažanje, kao i uvek, gospođice Stil.“ Glas mu je hladan. „Hajde, idemo da jedemo.“

„Došli smo pre samo pola sata.“

„Videla si fotografije, popričala si s momkom.“

„Zove se Hose.“

„Razgovarala si s Hoseom – momkom koji je, kad sam ga poslednji put video, pokušavao protiv tvoje volje da ti gurne jezik u usta dok si bila pijana i povraćalo ti se“, zarežao je.

„On me nikad nije udario“, otrešla sam.

Namrštio se. Gnev mu izbija iz svake pore. „To je nizak udarac, Anastazija“, prošaptao je preteći.

Prebledela sam. Kristijan je prošao rukom kroz kosu, pršteći jedva suzbijanom ljutnjom. Prostrelila sam ga pogledom.

„Vodim te nekud da jedeš. Topiš mi se pred očima. Pronađi momka i pozdravi se.“

„Molim te, možemo li da ostanemo još malo?“

„Ne. Idemo. Odmah. Pozdravi se.“

Streljam ga pogledom dok mi krv klujuča. Gospodin prokleti zaluđenik kontrolom. Ljutnja je dobra. Ljutnja je bolja od plačljivosti.

Odvojila sam pogled od njegovog i potražila Hosea. Razgovarao je s nekoliko devojaka. Pošla sam prema njemu, udaljavajući se od Pedeset. Zar moram da radim ono što kaže samo zato što me je doveo ovamo? Šta on umišlja ko je, dođavola?

Devojke upijaju svaku Hoseovu reč. Jedna je zinula kad sam prišla. Nesumnjivo me je prepoznala s portreta.

„Hose.“

„Ana. Izvinite me, devojke.“ Široko im se osmehnuo i obgrlio me. S jedne strane sam razveseljena – Hose s lakoćom zadivljuje devojke.

„Besna si“, primetio je.

„Moram da idem“, promrmljala sam tvrdoglavo.

„Tek si došla.“

„Znam, ali Kristijan mora natrag. Fotografije su fantastične, Hose. Veoma si nadaren.“

Osmehnuo se od uva do uva. „Super je što smo se videli.“

Hose me je uhvatio u snažni medveđi zagrljaj i okrenuo me tako da sam videla Kristijana u drugom delu galerije. Namršten je. Shvatila sam da se mršti zato što me Hose grli. Zato sam mu proračunato obavila ruke oko vrata. Mislim da će Kristijan pući. Oči su mu potamnele, a pogled postao veoma zlokoban. Polako je pošao prema nama.

„Hvala što si me upozorio na moje portrete“, promrmljala sam.

„Sranje. Izvini, Ana. Trebalo je da ti kažem. Sviđaju li ti se?“

„Ovaj... ne znam“, odgovorila sam iskreno, načas izbačena iz ravnoteže tim pitanjem.

„Pa, svi su prodati tako da se nekome sviđaju. Nije li to kul? Ti si devojka s postera.“ Zagrlio me je još jače. Kristijan je stigao do nas, streljajući me pogledom. Srećom, Hose to ne vidi.

Hose me je pustio. „Nemoj da se otuđuješ, Ana. O, gospodine Greje, dobro več.“

„Gospodine Rodrigezu, veoma zadivljujuće.“ Kristijan zvuči ledeno učtivo. „Žao mi je što ne možemo duže da ostanemo, ali moramo da se vratimo u Sijetl. Anastazija?“ Suptilno je naglasio reči *ne možemo* i pritom me uhvatio za ruku.

„Ćao, Hose. Čestitam još jednom.“ Brzo sam ga poljubila u obraz, ali pre nego što sam shvatila šta se dešava, Kristijan me je odvuкао iz zgrade. Znam da ključa od potisnutog besa, ali i ja sam ljuta.

Brzo je pogledao na obe strane ulice pa pošao levo i naglo skrenuo u sporednu uličicu. Odjednom me je bacio uza zid. Objmio mi je lice šakama i naterao me da pogledam u njegove gorljive, odlučne oči.

Ciknula sam i on je spustio usne. Silovito me je poljubio. Zubi nam se sudariše, a onda mu se jezik nađe u mojim ustima.

Želja mi je grunula telom kao vatromet za Četvrti juli. Uzvratila sam mu poljupce jednakim žarom, ruku upletenih u njegovu kosu, vukući je, snažno. Zaječao je tihim, seksi zvukom iz dubine grla koji je odjeknuo mnome. Spustio je ruku niz moje telo do vrha butine i zario mi prste u meso kroz haljinu.

Izručila sam svu zebnju i patnju poslednjih nekoliko dana u taj poljubac, vezujući ga za sebe. U trenutku slepe strasti sinulo mi je da on radi isto, da oseća isto.

Prekinuo je poljubac, dahćući. Oči su mu blistave od želje i uspaljuju ionako zagrejanu krv što mi struji telom. Usta su mi mlitava dok pokušavam da udahnem dragoceni vazduh.

„Ti. Si. Moja“, zarežao je, naglašavajući svaku reč. Odvojio se od mene i presamitio s rukama na kolenima kao da je trčao maraton. „Za ime boga, Ana.“

Naslonila sam se na zid, dahćući, pokušavajući da stišam buntovničku reakciju svog tela, pokušavajući da se priberem.

„Žao mi je“, prošaputala sam kad sam došla do daha.

„I treba da ti je žao. Znam šta si radila. Želiš li fotografa, Anastazija? Očigledno je da on gaji osećanja prema tebi.“

Odmahnula sam glavom kao krivac. „Ne. On mi je sam prijatelj.“

„Otkako sam odrastao, pokušavam da izbegnem bilo kakva ekstremna osećanja. Ali ti... ti u meni izazivaš osećanja koja su mi potpuno strana. To je veoma...“ Namrštio se dok je tragao za pravim izrazom. „Uznemirujuće. Volim kontrolu, Ana, a u tvom prisustvu ona prosto“, ispravio se, napregnutog pogleda, „isparava.“ Neodređeno je mahnuo pa prošao rukom kroz kosu i duboko udahnuo. Uhvatio me je za ruku.

„Dođi, moramo da razgovaramo. I ti moraš da jedeš.“

DRUGO POGLAVLJE

Uveo me je u mali restoran koji odiše prisnom atmosferom.

„Ovo mesto će morati da posluži“, progundao je. „Nemamo mnogo vremena.“

Meni se restoran sviđa. Drvene stolice, platneni stolnjaci i zidovi iste boje kao Kristijanova igraonica – tamne krvavocrvene – s nasumično postavljenim ogledalima u pozlaćenim ramovima, belim svećama i vazicama s belim ružama. U pozadini Ela Ficdžerald peva o toj stvari zvanj ljubav. Veoma je romantično.

Konobar nas je odveo do stola za dvoje u maloj niši. Sela sam, zabrinuta. Pitam se šta li će Kristijan reći.

„Nemamo mnogo vremena“, rekao je konobaru kad smo seli. „Zato ćemo oboje uzeti srednje pečenu govedu šniclu, sos bernes ako ga imate, krompiriće i zeleno povrće, koje god je kuvar spremio. I donesite mi vinsku kartu.“

„Svakako, gospodine.“ Konobar se žurno udaljio, zatečen Kristijanovom hladnom, mirnom efikasnošću. Kristijan je spustio blekberi na sto. Zaboga, zar ne mogu sama da izaberem?

„A ako ne volim šnicle?“

Uzdahnuo je. „Ne počinji, Anastazija.“

„Nisam dete, Kristijane.“

„Onda prestani da se ponašaš kao da jesi.“

Kao da me je ošamario. Dakle, razgovor će biti uzburkan i težak. Iako smo u romantičnom okruženju, svakako neće biti sentimentaln.

„Dete sam zato što ne volim šnicle?“, promrmljala sam, pokušavajući da sakrijem koliko sam povređena.

„Detinjasto je što si me namerno pravila ljubomornim. Zar nemaš obzira prema osećanjima svog prijatelja kad ga tako navlačiš?“ Kristijan je skupio usne u tanku crtu i namrštilo se kad se konobar vratio s vinskom kartom.

Pocrvenela sam – to mi nije palo na pamet. Siroti Hose, svakako ne želim da ga ohrabrujem. Odjednom sam se užasnula. Kristijan je u pravu: postupila sam bezobzirno. Pogledao je vinsku kartu.

„Hoćeš li da izabereš vino?“, pitao je i podigao obrve s iščekivanjem; oličenje nadmenosti. Zna da se ne razumem u vina.

„Ti izaberi“, odgovorila sam natmureno pošto me je prekorio.

„Dve čaše širaza iz doline Barosa, molim vas.“

„Ovaj... vino prodajemo samo u flašama, gospodine.“

„Onda donesite flašu“, bregnu se Kristijan.

„Gospodine.“ Konobar se povukao, obuzdavajući se. Ne krivim ga. Namrštila sam se na Kristijana. Šta ga izjeda? O, verovatno ja. Negde u dubinama mog uma, unutrašnja boginja mi se sneno podigla, protegla i osmehnula. Spavala je neko vreme.

„Veoma si namćorast.“

Ravnodušno me je pogledao. „Pitam se zbog čega.“

„Pa, bilo bi dobro da usvojimo odgovarajući ton ako ćemo da vodimo prisan i iskren razgovor o budućnosti, zar ne misliš tako?“ Ljupko sam se osmehnula.

Skupio je usne u tanku crtu, ali onda ih je gotovo nerado izvio i znala sam da potiskuje osmeh.

„Žao mi je“, rekao je.

„Izvinjenje prihvaćeno. A sa zadovoljstvom mogu da ti kažem da nisam postala vegetarijanka otkako smo poslednji put jeli.“

„Mislim da je to nevažno s obzirom na to kad si poslednji put jela.“

„Ponovo ta reč, 'nevažno.'“

„Nevažno“, oblikovao je reč usnama, a pogled mu je smekšao od razgaljenosti. Prošao je rukom kroz kosu i ponovo se uozbiljio. „Ana, ostavila si me kad smo poslednji put razgovarali. Malo sam nervozan. Rekao sam ti da želim da se vratiš, a ti... nisi rekla ništa.“ Pogled mu je napregnut i pun iščekivanja, a iskrenost mu je razoružavajuća. Šta da odgovorim na to, dođavola?

„Nedostajao si mi... zaista si mi nedostajao, Kristijane. Poslednjih nekoliko dana bilo je... teško.“ Progutala sam knedlu, a nova mi je nabujala u grlu kad sam se setila koliko sam očajnički patila otkako sam ga ostavila.

Poslednja nedelja mi je bila najgora u životu, a bol gotovo neopisiv. Ništa se ne može uporediti s tim. Ali tad me je stvarnost pogodila i oduzela mi dah.

„Ništa se nije promenilo. Ne mogu da budem osoba kakvu želiš.“ Progurala sam te reči pored knedle u grlu.

„Ti jesi osoba kakvu želim“, odgovorio je značajno.

„Ne, Kristijane, nisam.“

„Uzrujana si zbog onoga što se desilo poslednji put. Glupo sam se poneo, a ti... Pa i ti si. Zašto nisi upotrebila lozinku, Anastazija?“ Ton mu se promenio, postao optužujući.

Molim? Au – promena pravca.

„Odgovori mi.“

„Ne znam. Bila sam pokopana. Pokušavala sam da budem ono što si hteo da budem, pokušavala da se nosim s bolom i smetnula sam s uma. Znaš... zaboravila sam“, prošaputala sam posramljeno i slegnula ramenima.

Možda smo mogli da izbegnemo svu ovu patnju.

„Zaboravila si!“, uzviknuo je užasnuto, uhvatio se za ivicu stola i prostrelio me pogledom. Venem pod njegovim pogledom.

Sranje! Ponovo je besan. I moja unutrašnja boginja me strelja pogledom. *Vidiš, sama si sve to zamesila!*

„Kako mogu da ti verujem?“, tiho je pitao. „Ikad?“

Konobar nam je doneo vino dok smo zurili jedno u drugo, plave oči u sive. Oboje prštimo od neizgovorenih protivoptužbi dok konobar s nepotrebnim razmetanjem vadi zapašač i sipa malo vina u Kristijanovu čašu. On je mehanički otpio gutljaj.

„Dobro je“, rekao je odsečno.

Kolebljivo nam je natočio i spustio flašu na sto pa se žurno udaljio. Kristijan nijednog trenutka nije odvojio pogled od mog. Prva sam popustila, skrenula pogled, podigla čašu i otpila veliki gutljaj. Jedva osećam ukus vina.

„Žao mi je“, prošaputala sam. Odjednom sam se osetila glupo. Otišla sam jer sam mislila da smo neusklađeni, ali on govori da sam mogla da ga zaustavim.

„Zbog čega ti je žao?“ Zvuči uplašeno.

„Zato što nisam upotrebila lozinku.“

Zažmurio je kao da mu je laknulo.

„Mogli smo da izbegnemo svu ovu patnju“, promrsio je.

„Izgledaš dobro.“ Više nego dobro. Izgledaš isto kao i uvek.

„Izgled ume da prevari“, odgovorio je tiho. „Sve sam samo ne dobro. Osećam se kao da je sunce zašlo i nije izašlo pet dana, Ana. U stalnom sam mraku.“

Njegovo priznanje mi je oduzelo dah. *Jao, kao i ja.*

„Rekla si da nikad nećeš otići, ali odjurila si čim je postalo gusto.“

„Kad sam rekla da nikad neću otići?“

„U snu. Odavno nisam čuo nešto utešnije, Anastazija. To me je opustilo.“

Srce mi se steglo i posegnula sam za vinom.

„Rekla si da me voliš“, prošaputao je. „Je l' to sad pripada prošlom vremenu?“ Glas mu je tih, prožet strepnjom.

„Ne, Kristijane, ne pripada.“

Izgledao je veoma ranjivo kad je odahnuo. „Dobro je“, promrmljao je.

Zapanjena sam njegovim priznanjem. Predomislio se. Ranije se užasnua kad sam mu rekla da ga volim. Konobar se vratio. Brzo je spustio tanjire ispred nas i udaljio se.

Sranje. Hrana.

„Jedi“, naloži Kristijan.

Duboko u sebi znam da sam gladna, ali stomak mi se uvezao. Ne mogu da imam zdrav apetit dok sedim naspram jedinog čoveka koga sam volela i raspravljam o našoj neizvesnoj budućnosti. Sumnjičavo sam pogledala svoj tanjir.

„Bog mi bio u pomoći, Anastazija, ako ne budeš jela, prebaciću te preko kolena nasred restorana i to neće imati nikakve veze s mojim seksualnim zadovoljenjem. Jedi!“

Ne talasaj, Greje. Moja podsvest me je pogledala preko naočara u obliku polumeseca. Potpuno se slaže s Pedeset nijansi.

„U redu, ješču. Umiri svoj brideći dlan, molim te.“

Nije se osmehnuo, već je nastavio da me strelja pogledom. Nerado sam podigla nož i viljušku pa zasekla šniclu. O, voda mi je pošla na usta koliko je ukusna. Gladna sam, stvarno sam gladna. Primetno se opustio dok sam žvakala.

Večerali smo u tišini. Muzika se promenila. U pozadini peva žena nežnog glasa i njene reči su odjek mojih misli. Nikad neću biti ista otkako je on ušao u moj život.

Pogledala sam Pedeset. Jede i posmatra me. Glad, žudnja i briga stopile su se u jedan vreo pogled.

„Znaš li ko peva?“ Pokušavam da vodim normalan razgovor.

Kristijan je zastao da oslušne. „Ne znam... ali dobra je ko god da je.“

„I meni se sviđa.“

Napokon se osmehnuo onim tajanstvenim osmejkom. Šta li namerava?

„Šta je?“, pitam.

Odmahnuo je glavom. „Pojedi sve“, rekao je blago.

Pojela sam polovinu s tanjira. Ne mogu više. Kako da pregovoram o tome?

„Ne mogu više. Jesam li pojela dovoljno da zadovoljim gospodina?“

Ravnodušno me je odmerio, ali nije odgovorio već je pogledao na sat.

„Stvarno sam sita“, dodala sam i otpila gutljaj izvrsnog vina.

„Uskoro ćemo da krenemo. Tejlor je stigao, a ti moraš da ustaneš ujutru zbog posla.“

„Kao i ti.“

„Potrebno mi je mnogo manje sna nego tebi, Anastazija. Bar si nešto pojela.“

„Zar se ne vraćamo Čarlijem Tangom?“

„Ne, pretpostavio sam da ću verovatno popiti nešto. Tejlor će nas pokupiti. Uostalom, u kolima ću te imati samo za sebe nekoliko sati. Šta možemo da radimo osim da pričamo?“

O, to mu je namera.

Kristijan je pozvao konobara da zatraži račun, pa podigao blekberi i pozvao nekoga.

„Nalazimo se u *Le Pikotinu* na Jugozapadnoj trećoj aveniji.“ Prekinuo je vezu.

I dalje je odsečan preko telefona.

„Veoma si otresit prema Tejloru, u stvari, prema svima.“

„Samo brzo prelazim na stvar, Anastazija.“

„Večeras nisi prešao na stvar. Ništa se nije promenilo, Kristijane.“

„Imam predlog za tebe.“

„Ovo je i počelo predlogom.“

„Drugačiji predlog.“

Konobar se vratio i Kristijan mu je dao kreditnu karticu i ne pogledavši račun. Zamišljeno me je gledao dok je konobar provlačio karticu. Telefon mu je jednom zapištao i on ga pogleda.

Ima predlog? Šta sad? Nekoliko scenarija mi je prošlo glavom: otmica, rad za njega. Ne, ništa nema smisla. Završio je s plaćanjem.

„Dođi. Tejlor je ispred.“

Ustali smo i uhvatio me je za ruku.

„Ne želim da te izgubim, Anastazija.“ Nežno mi je poljubio zglobove prstiju. Dodir njegovih usana na mojoj koži prostrujao mi je celim telom.

Audi je čekao napolju. Kristijan mi je otvorio vrata. Ušla sam i utonula u raskošnu kožu. On je pošao prema vozačevoj strani. Tejlor je izašao i nakratko su pričali. To nije uobičajeno. Znatiželjna sam. O čemu li razgovaraju? Nekoliko trenutaka kasnije, obojica su se vratila u kola. Pogledala sam Kristijana, koji je izgledao ravnodušno dok je zurio ispred sebe.

Načas sam gledala njegov profil: prav nos, izvajane pune usne, kosa koja divno pada na čelo. Ovaj božanstveni čovek svakako nije za mene.

Nenametljiva muzika ispunila je zadnji deo automobila, divna kompozicija za orkestar koju nisam ranije čula. Tejlor se uključio u proređen saobraćaj i uputio prema auto-putu broj pet i Sijetlu.

Kristijan se pomerio kako bi se okrenuo prema meni. „Kao što sam rekao, Anastazija, imam predlog za tebe.“

Nervozno sam pogledala Tejlora.

„Ne može da te čuje“, uverio me je.

„Kako?“

„Tejlore?“, pozvao ga je. Tejlor nije odgovorio. Ponovo ga je pozvao i ponovo nije usledio odgovor. Kristijan se nagnuo i potapšao ga po ramenu. Tejlor je izvadio slušalicu koju nisam primetila.

„Da, gospodine?“

„Hvala, Tejllore. U redu je, nastavi da slušaš.“

„Da, gospodine.“

„Jesi li sad zadovoljna? On sluša ajpod. Pućinija. Zaboravi da je tu. Ja sam zaboravio.“

„Jesi li ga namerno zamolio da to uradi?“

„Da.“

Oh. „Dobro, tvoj predlog?“

Kristijan odjednom izgleda odlučno i poslovno. *Sranje*. Pre-govaraćemo o nečemu. Pažljivo slušam.

„Dozvoli da te prvo pitam nešto. Želiš li normalnu vanila vezu bez ikakvih nastranih jebada?“

Zinula sam. „Nastranih jebada?“, zapištala sam.

„Nastranih jebada.“

„Ne mogu da verujem da si to rekao.“

„Pa, jesam. Odgovori mi“, rekao je pribrano.

Pocrvenela sam. Moja unutrašnja boginja spustila se na jedno koleno i spojila ruke, preklinjući me.

„Volim tvoje nastrane jebade“, prošaputala sam.

„Tako sam i mislio. Pa, šta ti se ne sviđa?“

Što ne mogu da te dodirnem. Što uživaš u mom bolu, žaoku kaiša...

„Pretnja surovim i neobičnim kažnjavanjem.“

„Šta to znači?“

„Pa, imaš sve one štapove, bičeve i ostale predmete u svojoj igraonici i to me nasmrt plaši. Ne želim da ih koristiš na meni.“

„U redu, onda bez bičeva i štapova – kao i bez kaiša“, rekao je s usiljenim osmejkom.

Zbunjeno sam ga pogledala. „Pokušavaš li ponovo da promeniš krajnje granice?“

„Ne. Pokušavam da te razumem, da steknem jasniju sliku o tome šta želiš i šta ne želiš.“

„Kristijane, u suštini mi je teško da prihvatim tvoje uživanje u tome da mi nanosiš bol. Kao i pomisao da ćeš to učiniti jer sam prešla neku proizvoljnu granicu.“

„Ali nije proizvoljna. Postoje napisana pravila.“

„Ne želim niz pravila.“

„Nikakva pravila?“

„Nikakva pravila.“ Odmahnula sam glavom, ali srce mi je u grlu. Kuda ovo vodi?

„Ali ti ne smeta da te istučem po guzi?“

„Čime?“

„Ovim.“ Podigao je šaku.

Promeškoljila sam se od nelagode. „Ne, ne stvarno. Pogotovo s onim srebrnim kuglicama...“ Hvala bogu što je mrak jer mi lice bukti. Začutila sam kad sam se setila te noći. *Da... uradila bih to ponovo.*

Podrugljivo se osmehnuo. „Da, to je bilo zabavno.“

„Više nego zabavno“, promrmljala sam.

„Dakle, možeš da podneseš malo bola.“

Slegnula sam ramenima. „Da, pretpostavljam da mogu.“ O, kuda ovo vodi? Moja strepnja popela se nekoliko stepeni na Rihterovoj skali.

Pogladio je bradu, duboko zamišljen. „Anastazija, hoću da počnemo iznova. Da imamo vanila vezu, a onda možda, kad budeš imala više poverenja u mene a ja verovao da si iskrena i da komuniciraš sa mnom, možemo da napredujemo i radimo ponešto od onoga što bih voleo.“

Zurim u njega, preneražena, bez ijedne misli u glavi – kao kad se kompjuter pokvari. Mislim da je zabrinut, ali ne vidim ga dobro jer smo obavijeni oregonskim mrakom. Napokon mi je sinulo da je to – to.

On želi svetlost, ali mogu li da tražim od njega da to uradi za mene? A zar se meni ne sviđa mrak? Malo mraka ponekad. Uspomene na noć Tomasa Talisa nepozvane mi doplutaše u glavu.